

Yavuz Yavrutürk

- şiirler -

Yayın Tarihi:

06.06.2018

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Yavuz Yavrutürk

A.Yavuz YAVRUTÜRK

6 Ağustos 1970 Yılında Van'ın Muradiye İlçesi'nin Küçükköy'ünde doğdu.

İlkokulu Muradiye ve Malazgirt'te liseyi Muradiye Lisesi'nde tamamladı.

Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Sınıf Öğretmenliği Bölümü'nden mezun olduktan sonra

Anadolu Üniversitesi'nde Türkçe Öğretmenliği Bölümü'nden lisans diploması aldı.

Sırası ile Nevşehir, Van ve İstanbul'da öğretmenlik ve eğitim yöneticiliği yaptı.

Halen İstanbul Küçükçekmece Şehit Binbaşı Bedir Karabıyık İlkokulu'nda idareci olarak çalışmaktadır.

Şiirleri bazı yayın organları ve internet sitelerinde yayınlandı. Evli ve dört çocuk babasıdır.

Bir Adem Yeniden

bir adem yaratmak yeniden
havvasız çırılçıplak
imgelerde kötülüksüz
insan olmak alasından hem de
secdeye çağırarak melekleri
mermer heykelden denize yansıması sanatın
kendi gibi olmak salt kendine
ihanet etmeden balçığın özüne
katışıksız
berrak
efendisi her varlığın
ve yaşıyor olmak yeniden
çıplagım
üşüyorum
kendini kat tenime
tut ellerimden

ve kadın
şefkat,merhamet,letafet
ve şehvet ve ölüm ve musibet
hava su toprak
süreğen imtihan
-can-
can içinde canan
düşüyorum kendini öp tenimden
tut ellerimden

ben adem
sen oksijensiz havva
ortada firari ucube
/ki ateş çiğneyen/
gözleri yangın dilleri nar
hardan rol yapar
ve kendine tapar
apar topar
havva kanar ademi hırpalar
yanıyorum
kendini çıkar tenimden
tut ellerimden.

fiziğin iflasında ateş infilak eder
günahına ben kavrulurum yeryüzüne
ve sen sonra sen
narin ellerinle dokunursun yüzümün maskelerine
yapacak bir şeyler için geç kalınmışlık
başını kaldır yüzüme bak istersen
sil baştan bir adem yaratmak yeniden
bütün isimleri öğret bana
okumayı sevmeyi öpmeyi
çift sürmeyi tohum ekmeyi
dokunmayı öğret bana
yalansız kirlenmemiş anaç sözcükleri

ölüyorum kendini al cesedimden
tut ellerimden

kanatlarının işlevini yitirdiği gibi penguenlerin
unut sen de bir süre doğurganlığını
-dişiliğini-
unut ki kan akmasın
bozgunculuk çıkmasın yeryüzünde
tesbih et tenzih et
etinden feragat et
çürüyorum etini al tenimden
tut ellerimden

ve su bir damla
tohuma sürülmüş tarla
yokluğumda bir
yokoluşumda bir
dirilişimde bir
bir adem bir ateş bir havva
toprak ateşte can verir
ateş toprağa isyan edimindedir
sarhoş et uykusuz bırak açlığı
ve üşümeyi
ve korkmayı
yoksulluğu yaşat bana
dillensin şiir
mısralara yaslan
susuyorum sen oku araftaki şiiri
dilini yedir
/kelimelerini/
amiyim çıkar beni lûgatından
tut ellerimden

bir adem bir ateş bir havva
her bir gün gelir
bindir zamanla
bin bir içinde hiçliktir
ilk bir
hep bir
O bir
aşk ise bir perdelik oyunda tek kişiliktir
ondan ki ademe
bütün isimler öğretilir.

A.yavuz YAVRUTÜRK

Yavuz Yavrutürk

Bitmeyen Birşey Söyle Bana

Gözlerimin güzel olduğunu söyleyen tek sen değilsin diyordu kısık gözleriyle bakarken yenilgilerime

Herkes susuyordu gövdesinde içri gölgelerin
Oysa ben 'hiç' konuşuyordum elifbasıyla zamanın
Elleri yanlarından dökülmüş kadınlar
Elleri yanlarına dökülmüş erkekler
-o sessizlikte-
bakıyorlardı denize
Baktın mı kağnılar gıcırdayordu bedenimde
Başkası olsa belki başka söylerdim
Sen başkasın başkası değilsin işte
*

Bakışlarında büyü avucunda elma
/kırmızı/
ve raksında şeytan
Sürgünde ademden beter
sen de kovmayasın beni,
Aşkınla yak insana dönüştür
içtiğim parantezlere sığmıyorsun çünkü
Deniz susuyor aniden
Gece yosunlarda yeşil
ve mavi
ve hercai.
Susanı dinle diyor denizden
filiz veren yediverenler
-ah-
Sustu nağme sustu bütün
enstrümanlar
İsrafil sûr` a üfler diye bekleyen rüzgar
esiyordu...
Susan herşeyin çılgınlığını yutmuştu rüzgar ve
Deniz! diyordu oy
Senin de kusurun var
*

Korku sığınağı olur aşktan kaçanın
ve acıdan
Bir gülüşün ki hafifletir ızdırabı
çarmıhta
Bilirim yüreğin albatrosudur okyanusların
öyleyse
Kör-kütük gözlerimi bağışla.
Gözlerine aşk ile bakmıyorum
gözlerindeki aşka bakıyorum
ve rüzgar deniz kıyısında hazırol!
bekleyen
tenlerden öpüyor...
Yanakları öpülen kadınlar
yanaklarını öpen dudaklarını
kanatıyor erkeklerin..
Derin yalnızlıklara sivri çakıl taşları
atıyor bir çocuk

ve hep beraber işkencesini seviyoruz
ve yakışını aşkın
-yetimim oy-
Gözlerine güzel diyormuş ya bakanlar
-ya görenler? -
dedim
Dedim de yetinmedim
de
Şiirini yazayım istedim,yakarak ellerimi
yırtıldı iki kelime ve yalnız
dudağı kanadı kurduğum cümlelerin
*

Korktum o yüzden
sustum
gidersen
Bırak diyecektim emzirsin tayfa hislerimi gülüşün
Öyle bakasın ki umdum
Zemherim ertelensin
gelmesin
Artık tek dileğim var ey
Ne gündoğumunda uzun
Ne de günbatımında aynı güneşin
Bir öğlen vakti tam da
Bana gölgeni verir misin?
*

Ve hala en çok susturanısın
hancı dilimi
ve dahi
sancı...

Yavuz Yavrutürk

Çıglıkta Büyür Gece

bir adam
yüzünde gerilmiş kaslar
sıkılmış yumruklarıyla sabah
çıktığı eve akşam dönerdi anca
hiç güldüğünü görmedim
kahkaha atmadı bile otuz yıl boyunca
ben de bir mağarada sakladığım ruhumun
nerde olduğunu hiç kimseye
söylemedim
-inatla-
*

öfkesiyle adam yerinden kalktığında
kızıl derili topraklarında vahşi atların
firari kişnemeleri düşüyordu nefesinden
biraz endişe, biraz korku
biraz da ölüm taşıyordu cebinde
ne zaman bir karga
ölse babama benziyordu.
ve kardeşlerinden korkuyordu.
*

ukraynalı bir kadının öptüğü yaramdan
biraz utangaç akıyordu
kan
ilk gönüllü hemşiresi annem
üçüncü dünya savaşının
yaramda ölen martıya dokunuyordu
yaralarım kabuk bağlıyordu
esmer kabuklar
boğabaşı, cizlevet naylon iplikli don
hangi bankanın patronuydu baban
kırmızı pabuçların masal kahramanı
kızdan
*

oysa şilan ağacının meyvesini yerken
o devasa cini çıkartamadım yerin
yedi kat altından
hani kürtçe bir oh çektiğimde
çıkıp dileğimi soracaktı oradan?
bir kadın öptüğümde bütün kadınlar ölüyordu
-kış, aralık, soğuk-
karanlık yalnızlıklarda
bir kadın öldüğü'çündü
süvari kadınları öpmeye ahdim
-bozduğum ahdim-
gövdemden bir cin çıkıyordu
şilan çayı içtiğimde
derinden bir ohh çekiyordum
içten ve narince
ve türkçe
gitmeseydin ya; ben halâ
seni seviyordum
*

pamuk tarlasında doğuran anne düşmüş
martı sesine
aksarayda gece
son bıçak darbesi inen sezar acısı
iki kumrunun penceredeki sesi
istanbulun herhangi bir yerinde
geceden sabaha kuşların matemi
neyin nesi
neyin nesi...
küçük yılanlarla beslenen yılanıdır kalleslik
hiçbir zaman çakal öpmedi yüreğim
ne varsa çıkar at üstünden
çıkarm da çıplak bir ölüm üşüsün teninde
ve benim kaç pusudan kedi çıktığım
/öptüysem bilinsin ki boşa ölmedim/
el sallamadan gitme hiçbir zaman
çünkü şiiri yazılmaz ayrılığın

YAVUZ YAVRUTÜRK

Yavuz Yavrutürk

Esirgeyici

I
Sevmek ölmektir bazen literatürlerde
bazen de dokunmak yasaksız
aşkı anlatırken buskaglia, bileliğiyle
aşka inanmış iki insanın
ayrı tenden çalan iki eli
dokunmalıydı birbirine
ki aşk hayat bulmalıydı kutsanan dokunuşlarda
ve biz günahlarını yakmalıydık
bu vefasız şehrin.

Bağışlamaz bir bakışla baktın gözlerime
bir an kayboldum gözlerinden
sevimsiz ellerin yazdığı hayatlar yaşıyordun
yüreğimi kurban ederek giyotin darbelerine
sen inciniyordun
inciniyordum
kendini yaşamaktan korkuyordun

II
Seni tanı mıyordum, adını bil miyordum
her köşe başı karşılaşmalarımızda beni kuşatıyordun
seni seviyordum.
ne zamandı tanışmamız hatırlamıyorum
sabahtı galiba
geceye denk gelmişti ayrılımamız
yangından kaçırır casına ellerini
ceplerinde saklıyordun.

Korkuncun aynasında yansıyan rüyalar daydık
ağlamaklıydık ikimiz de
/kabus dolu düşlerden katran damlıyor/
gitme..!
bir çuvaldız bul ya da bir iğne
batır kaba etlerime
uyandır beni
ya da ben parmak uçlarımla dokunayım göğsüne
birimiz çabuk davranmalı
bu kabustan uyanmalı
haydi

III
Beynimde subakut hematoma mu ne!
kasabanın sessiz bir köşesinde öleceğim
ve yalnız
damarlarım monitör alıyor merhamet ellerinden
ve canım acıyor
gözlerin uysallaştırıyor beni
dokunuşun çarem
korkunç bir düşünüyorum içim geçince
-gidiyorsun-
dur diyorum daha çok erken
ağlamaklıyız
böyle olmuyor

herşey başlamalı yeniden.

IV

gülümsüyordu içi gözlerinin mutluydun
ben yanındayken
unutmuştum beynimdeki acının hengamesini
firari yaşamlarımız buluşuyordu yasak mevzilerde
yalanlar söylüyorduk sonra birbirimize
/oysa seviyorduk/
yürekllerimiz kaçak çarpıyordu sevgiye
itiraf edemiyorduk uzayıp giden gecede duygularımızı
gözlerimiz tokuşunca karşılıklı
yırtılıyordu yalanlarımız kendiliğinden
sessizce ve kendi halinde değiştireyorduk yazgımızı.

V

Açtım,başım dönüyordu
karanlığı gözlerimin zoruyla yırtıp gelmiştim
elimi uzattığımda kayboluyordun
elime dikenler batıyordu
sitemli bakıyordun feri sönmüş gözlerime.
/ve utanmıştım/
ondandı senden çalıyordum gözlerimi
odadan çıkarken
mermer bir heykel gibi durmuş
hüznü yansıtıyordun duvarlara
gitmeliydim/gidemedim
döndüm sana gelecektim
/gittiğim her yol sana geliyordu nasılsa/
ayaklarım dolandı birbirine
arkamdaydın,bekliyordun biliyorum
birşeyler söylemem gerekiyordu belki de
açamadım seni özleyen gözlerimi
karanlığın içinde bir uğultu boğuyordu o an beni
sana ulaşamıyordum.

VI

Sonra seni aradım
sen yeni uyanmıştın ashab-ı kehf uykusundan
boğuyordu kelimelerin tarifedilmez kavgalıydı
ben gökyüzünün en küçük en sönük yıldızıydım şimdi
senden düşüyordum ani,bir cehennem çukuruna
akıyordum.
küçüktüm işte,işığım sönüktü
kimse görmüyordu / kaderimdi bu
sen gözlerini kapatıyordun.
korkmuştum
iliklerime neşter vuruyordu ölüm
uyumak niye bu kadar zor olsundu ki
ölüm de bir anlamda uyku değil miydi sanki
sabah uyandığımda güneş doğmuştu
sana yazdıklarım yarıda kalmış/uyumuştum
en birinci arkadaşım
nerdesin şimdi....?

Yavuz Yavrutürk

Gece Zehirleyen Akrebin Ardınısıra-I

ben böyleyim işte
bazen hıyar misali, bazen de maydanoz
karışırım her mevzuya lüzumsuz
bazı arnavutbiberi olur acı çalarım dillerde
bazı müsvedde kağıdı gibi buruşturulup
atılırım çöp sepetine
-üç sayılık basket niyetine-
içimde buz tutunca yoksulluğun mevsimi
bir bir bırakır gider dostlarım
/yahut sandıklarım/
şiiirler sıkışır yüreğimde
/yüreğim mi sıkışır bilmem/
zamansız üşür parmaklarım
keşke seni kendime bu kadar hasret bırakmasaydım.

ben böyleyim işte
ağlamak için sıradan bir nedenle
çıkınımda keloğlan yalnızlığı, atlayarak bir otobüse
uzaklara giderim haber bırakmadan kimseye
-kimselere-
belki birileri görmesin diyedir ağlamaklı halimi
/ağlayışımı /
dost düşman bilmesin diye aczimi
-belki de-
içimdeki uzaklardan, en uzaklara giderim
unutulmuşluğumla
şehirler uykudayken, sen uykudayken şiirimdeki
masumluluğunla
piçlerini toplarım kaldırımlardan savunmasız günahların
kafesteki kanaryanın feryadıdır nefes alışlarım
ve sonra hıçkırıklarımı emanet ederim dalgalara
/ kırılır kanımda tutsaklığı bir yaranın/
martılar ve ben
içimdeki sen
anlamsız bakışmalarımız
yansırız sahillerden
şiirde kırılmalarımızla zamansız

YAVUZ YAVRUTÜRK

Yavuz Yavrutürk

Gece Zehirleyen Akrebin Ardınısıra-II

Ben böyleyim işte
çaresizliğinin tabutunu içinde onaran
uluyan öfkesini
dişleyen sabırsızlığını
/ ve bıçak yarasını/
senin gözlerinden kaçak gibi
eşkiya gibi saklayan
aşk ile / aşkın ile
uslanan
ardından
senin koynundaki bedensiz bir ruh
benim şahdamarımı tıkayan gerçeküstü bir kabus
sol kolum uyuşur,sızılarar parmak(uç) larım
sen ayrılık mı dersin
-cicero'nun dili tutulur-
küflü mahkeme duvarlarında incinir savunmalarım.

beni göndermeye geldin bu gece
-hey gidi heyy-
kendinden koparıp atmaya
kararlı bir halin vardı
belki gücün yetmedi
kıymak gelmedi içinden -belki de-
ah sen ah sen ey sevgili
yalnızlığımın yırtmaçından yansıyan umut ışığı
sen ki aşk üzere değilsin bu gece
-değilsin-
ah değilsin işte!
dedim ya ben buyum
yani bu kadarım işte
ötesi yok bunun
gideceksin bir gün ardına bakmadan
gideceksin sen de
sessiz çığlıklarımın kırıldığı aynaları görmeden
kanayan parmakların seni yazdığı
seni dilediği güz yapraklarını da
dedim ya ben buyum işte
topu topu bu kadar ederim
bazen hıyar misali cacık malzemesi
bazen de kağıt müsveddesi buruşturulup atılan
ve sessizce
ve öksüz yıkılan enkazlardan sonra
-susan dil-
siparişi imkansız sevdalardan artakalan
intihar düşlerinin tırmaladığı perdeler
cenin aşamasında bir umut perdelerde yırtılan
/yalnızlıklar içinde/
son sözlerin dipnotlarını bırakma bana
gidişin rötar yapar kalpatışlarımda
/ani/
bu oksijensiz oda
saten bakan duvarlar boğuyor beni

dilimde bismillah çare
/lailahe illallah teselli/
ben kaç kez gördüm baharın
böyle acımasızca geciktiğini
düşe kalka kaç kere susuşumdu kaldırımlarında
senin kentinin
hayra alamet değil camları çizerek gelen
intihar düşleri
bilmem kaçınıcı kez gidip geldim (can) bende emanet
sen hala orda mısın
hala ilk adımda mı kopardın kıyameti
yarın seni gölgesinde kaybedecek
karanfil hikayesi...

ben mi
bir otobüs bekliyorum şimdi
içimdeki uzaklardan alıp beni
senden uzaklara götürecektir olan
-keşke sen olmasaydın bana böylesi hasret kalan-
ellerim üşüyor artık yok bunun ötesi
hayra alamet değil pencereleri tırmalayan
/intihar düşleri/
bir otobüs alıp götürüyor beni
ve ben daha gitmeden özlüyorum seni
ne kırılmayı öğrendim,ne küsmeyi
hele de nefret etmeyi...
ya aşk
biter mi?

YAVUZ YAVRUTÜRK

Yavuz Yavrutürk

Gelme

gelme!
sen hep gitmek için geliyorsun
yüreğimin ayakları çıplak
kılıçlarda oynatıyorsun sevincimi
gelme,
kalmak için değil gelmelerin
oysa bir gülüşünde
doyumsuz bir ışık kaynağıdır gözlerin
her gelişinde oğula bakıyorken ana..
giderken devasa gölgelerim oluyor
köprü altında bıraktığın karanlıklarda
sen gidince gölgeler korkutuyor beni
hiç sabah olmayacak gibi
yağmur mevsiminde kocaman siyah bulutlar
annesiz çocukların imgelerine dokunuyor
yokluğuna gebe kara bulutlarını
-yağmur mevsiminin-
kesip kesip üstüme yığıyor kaderimin hükmü
boğuluyorum o an
yokluğunda yok oluyorum
gelme,
ben yoruldum artık oynamıyorum
sen hep gitmek için geliyorsun çünkü
bu kez de ben oyunbozanlık ediyorum
seni beklemiyorum.

A.Yavuz Yavrutürk

Yavuz Yavrutürk

Gitti De Gelmedi Yarın

dil suskun be arkadaş
söyleyebilmenin çaresizliğinde
yığılmış üstüme alfabenin hengamesi
ve ben sesine ritim uyduramamanın acindeyim kaç zamandır
bakışların ve gülüşün matlaşmış bilirim
bilirim yüreğinde tarifi imkansız bir matem vardır

dil çaresiz be arkadaş
kalem kırılır elimde kanar parmaklarım
feryadın mih gibi deler yüreğimi
bir enkaz üzerinde anlamsız bakışlarım
kafeste bir kanaryanın haykırışlarındayım bu gece
gayri susmaktan öte çare bulamadığım
yüreğinin sancısını yüreğime perçinlediğim andır bitmeyen
karanlıktır gitmeyen
ve sen
ve sen
ve sen....!
kırılan bahar fidanında hayalleri incinen

dil kelepçeli be arkadaş
dilim dilim olaydı da ah dil susmayaydı
durmuyaydı böyle sessiz ve aciz...
kardeş olma zamanıdır şimdi
dost olup yükünü sırtlama zamanıdır
yüreğimizin sıcaklığında eritmeli donmuşluğunu
hadi kalk mevsim bahara gebe
hadi kalk
hadi bak umut çalmakta kapını
diren ey dost nolur diren
bitsin bu titremen
hayat ah hayat
-bilmem-
başlar mı yeniden

ne yalanlar uyduracağız sana
hangi resimleri boyayacağız pembeye
bu hançeri alabilecek miyiz ciğerinden
sızıların dincek mi ya dost
ey dost
içindeki karanlığa bir parça
koparıp getirebilecek miyiz güneşten?

Yavuz Yavrutürk

Hiç Kurt ölmez mi senin dağlarında

yıllarca okudum kelimelerin dilini
seni anlatacak olanına ulaşamadım ki
hangi kelimeye dokunsam seni anlatmak için
kendi acze düşer ve firar eder lügâtimden
adını yazacak olsam bile
a dan önceki z den sonraki kelimelere sığınırım
sığınaklar yıkılır üstüme seni anlatmaya kalkışınca
gözlerin göz göz yaralar açar
derinliğinde yüreğimin
seni nasıl anlatsam ki
sokaktaki çocuklara:
ayakabı boyacılarına
simit satanına
bir ekmek için el açanına
mutlusuna/mutsuzuna
yoksuluna
nasıl anlatayım seni
aşkı çağıran gözlerini
dilini
yüreğini
neyle anlatayım ki
doğru ya!
ney'le anlatmalı seni belki de,
yanık bir neyzen nefesinden
çıkan bir nağme ki yokluğuna üflenen
ah bir anlatabilsem seni
ne sayarsan say artık
senden hiç uzakta değilim ben
hep yüreğimde başköşede yerin
yokluğunla beni yokettiğin
karlı bir kış akşamındayım şimdi
etimden parça parça koparıyorum günleri
sensiz günleri.
halim de kalmadı vaktim de
ağır bir kaya gibi düşüyor üstüme
sus emri.
artık vazgeç kafanı dinlemekten
dinle yüreğini/yüreğimi
paslı bir sükut düşmeden önce dil'e
dile.
ne dilersen benden dile

Yavuz Yavrutürk

Kuru Bir Hayal

Bir pencerenin altından geçiyorum her akşam
Düşlerini ipe sermiş bir kız
Ve yalnız
Kâfir diyorum perdelere
Kâfir!
Hayalci bir çocuk değildim ben
Babam alana kadar benden annemi
Uzun uzun çalarak geçiyor düdüğünü trenler
İrkilip ellerimi kaptırıyorum dumana
Ve kapkara /talihim gibi/
Beyaz giymeyesin sabaha isliyken ellerim
Bir kumru daha ölecek yoksa sultanahmette
Kaktüs gül doğuramaz -bilirim- kuru hayal benimkisi,
Ah bilsen nasıl mutlu oluyorum
Rüyalara değince gözlerin/iz

...
Biliyorum hiçbir cellâdım sevmez beni
Kıramam bu zinciri biliyorum
Gökyüzünden koparırlar yıldızlarımı
Ölürüm, sen üzülürsen biliyorum
... Bir el tuza basar yaralarımı
Hangi gişeden bilet alsam hangi trenle gelsem sana
Hangi uçaklar geçer senin gökyüzünden
Gelip kapıda sabahlasam nerede penceren
Aç kalsam susuz kalsam
Umutsuz bir grev sözcüsü olsam
Nerde gözlerinin meydanı
Saatimi isyanlara kursam
Hangi atlar geçiyor senin savaşlarından
Hangi toplar açar kalelerinin kapılarını
İçinde bir ben var biliyorum
Adımı saklı tutmuşsun zindanlarında
Kendi kendimi ararken
Kendi kentimi terk ediyorum
Kürt dili hicazkâr yasak bana vay!
Gözlerinin narı yakar nuru yakalar beni.
Seni bekliyorum.

...

Yavuz Yavrutürk

Kül Ve Gül

Aynaya bakınca yüzümden,
Çürümüş etler kopuyor toprağa
Tende bahara duran göğsün
Bir çiğnemlik ölüm ağırlığında
Varsın alkışlasın seni kalabalıklar, methiyeler yazsın
Bakışlarının dergahında ırmaklarından içtim
Kalplerimizi düşündüm zifir karanlığında gecenin
Kalbini-kalbimi
Oy benim anam gözlüm
Ucuz mermerden yapılmış mezarda
Adsızlığımız...

Oysa
Bezm-i elestteki ruhumla sevmişim
Yavru ceylan gözlerini ürkek
Ki gözlerin esrar sonsuzluğu
Dilinin uçurumlarında sal beni tutma ha
Duam ibadetim günahım
Olacaksa senin sınırlarında olsun
İmge düşer-acı-
Aha burama..

İfrit aldı yataktaki gardiyan yüzleri
Çünkü sevmeye yar kılıç keskinliğinde
Gözlerin yırttı
Bakışların yırttı yüzümdeki zebani maskeleri
Gece yasin okuturken ölmüşlüğüne
Sabah yıkadık bütün cenazeleri
Mutmain bir simurg kanatlandı teninden
Gördün mü merhametten nasıl can almış
Küllerimiz
İhanete aşkın libasını giydirdi his
Pencerede çirkin bir kadın
Ağzında iblis...

Şesimi arıyordum kentin
Örümcek ağına takılmış ahalesinin yüzlerinde
Kırmızı çamaşırlarını serdim aya
Ay ısırıldı ergenliğimi
Cenin öldü rahminde
Cenin öldü
Rahm-inde
Oku şimdi, bak!
halaqal insane min alağ

Yavuz Yavrutürk

Nalin

çelik bir mızrak geçti yüreğimden
gözlerin kristal düşünce suya
sen unutmuşundur şimdi sahili
balıkçı teknesinde cesedi alaca martının
ah vefa ah vefa ah..
ellerini kim çaldı eskimo yalnızlığımdan
yoksa yalınayak ayazdan nasıl çıkılır sabaha
dedim işte döneyim artık bu tarih küflü zindandan
memin zine kavuşması an meselesi
beko elinde zehir zemberek ayrılık şarkılarıyla
kavuşmak mı gülüm
öyle yağma yok diyor iblis
korkuyor tabutumdan gölgem
gölgene sığındığım zemheriden beri

koynuna aldığı gece
büyüdükçe kara bulutların tıktırısında
ve oğul sesine müteakip bir intihar seremoni
uzandıkça karanlığın kıyısına ellerin
yalnızlığına kabul et
kabul et beni
bir sevda türküsü çalsın ki radyodan
buğulu bir öykü dökülsün kadehinden
ve masalların yırtmacına değsin ümitsizliğin
kapını arala üşüyen gövdeme
efsunlu öpüşünle dokun yüreğime
dokun ki ortağın olayım ritmi bozulmuş gecelerine
dokun ki sana güz değmemiş
ve ilk çağlarda mahsur kalmış gülmeler getireyim.

zılgıtı büyümesin göğüs kafesinde gecelerin
ellerimi ısıtıp da geldim bak girdiğin düşlerimden
kapına uzattım nefesimi ziline dokundum
bir adım
bir tek adım atsan kurtaracağım seni
ye'sin dayanaksız zevalinden

mevsim kış olunca üşüyor haliyle insan
hele de ihtilale uğramış bir uykudan uyanmışsan
yüreğini ele veren gözlerini alıp gelsen diyorum
yanarak gelsen de bedenimi ısıtsan oy
gel dediğimde kırmasan hatırım
kuş olur bir sıçrayışta öperim
öperim gök yüzünü
çınarın olayım yaslanasın
umudun olayım uslanasın
yağmurun olayım ıslanasın
ıslak ateşe çağırsın leb leb'i
ki gücenip kırılmayasın.

öyle yağma yok diyor iblis
korkuyor tabutumdan gölgem

gölgene geciktiğim an zemheri

Yavuz Yavrutürk

Nerdesin

yürek suskun geçmezliğinde gecenin
dil takılı son hecesinde isminin
ten kaybolurken karanlığın siyahında
ölen ruha can verir sesin
ve sıcak nefesin
nerdesin
nerelerdesin

bir soğuk ses düşünce koynuna gecenin
gözlerim çakılı kalır saatlerde
akrebin yelkovanı boğuşu sabırsızlığında
her gerçeğim biraz daha hayal kuşanır
-hayallerim gerçeğe gebe-
ne elin
ne sesin
ne de bakışın var şimdi karşımda duran
nerdesin
nerelerdesin

umudumu avuçlarında bıraktım
sevgimi yüreğinde
sevincimi unuttum beni uuğurladığın yerde
hüzünle dikenli tellerini sardım
yüreğime sensizliğin
aklıma her takılışında ismin
ellerimi uzak sayma ellerinden
seninim
sendeyim
seninleyim
sana senden daha yakınım
ki sıcaklığın hala ellerimdedir benim
iyi
hoş
güzel de
sen nerdesin
nerelerdesin

Yavuz Yavrutürk

Sevdirme Kederlerimi Bana

Mevsim kıştı;
Her bir gün arap atlarına binmişti.
Üşürdük
Buzdağına çarpardı ellerimiz
Nisanda bahar gelecekti
Ve biz
Yollarına düşecektik güneşin
İş,aş,uğraş ile geçti ilk ayı baharın
Sonra nisan da bitti hanım!
Ah siz!
Nerelerdeydiniz?

Ucundan kendini kemirmeye başladı mayıs ta
Ve biz
Eksilmekteyiz.
/zaman olunca bahis,ne kadar da cömertsiniz/
Dünyanın derdine düştük velhasıl
Bu yük/büyük sanarak
Çocuklara şeker almayı unuttuk.
/kendimizi uyuttuk/

Parklarda oynamayı
Salıncaklarda sallanmayı
Avuçlarımızı açıp yağmur toplamayı da
Unuttuk...

Hesap soracak olsa çocuklar -hakları var-
Susarız hanım,susarız
utanarak.

Marifet:mahir olmayı bilmekmiş/sevmekte
İnsan sevildiği kadar severmiş
Laf!
Hangi kadar,hangi miktar tartar
Koşulsuz sevmelerin darasız ağırlığını
-Darası da az değil adı yürekse hele-
Hangi maşuk sevmiş
Aşıkının kendini sevdiği gibi.

-bekledim gelmediniz.
Yoktu ki vaktiniz.

Gün battı bulanarak kızıla
Suda kalırken iz
Ve kabarırken deniz.
Gelmediniz
Ve ben
Ve sen
Ve biz
Yani hepimiz
Elsiz ayaksız odalarda
Ve dilsiz

Yalnızlığa sarılmış "ya medet" misafirleriz.

Dedim ya hanım! Mayıs işte
Birkaç gün sonrası hidrellez
Yani?
Çiy damlasında keramet üç vakte kadarmış
Ö damla yanaklarında asılı duracak
Ve ben öpmeden buhar olacak
Vakit ah! Bilirim
Kelebeğin ömrü kadar kısa
Bundandır tasam
Ya bir de firavunun duası tutarsa
Adalara güneş te doğmayacak
Gideceksiniz...
Ölüm kapıda duruyor
-çingırağı kuyruğunda-
Gidecek misiniz hâlâ?

Yavuz Yavrutürk

Yavaş Yavaş Delirdim

Bir not düştü hayatın anlamsızlığına
'Yavaş yavaş delirdim,kimse bunu farketmedi'
Suskun bir kelebek çarptı boğazın sularına
Ertesi gün gazetelerde -gülen- eski yüzü ile
Neydi dostlarının anlayamadığı
Anlatamadığı ne vardı
Tabutuna sarılı duran ihtiyar babasına
*

'Yavaş yavaş delirdim,kimse bunu farketmedi'
Solgun bir yaprak düştü boğazın sularına
Tam da bahara çalarken gözleri
Avunacağı bir sevda vakti
Ağlatarak bir yalnız kenti
Anlatamadıklarıyla veda etti.
*

Bu şehrin insanına nisyan vurduğu zaman
Korkar oldu insandan insan
Şu körolası yalnızlık hortluyor ya!
Azgın sularda boğuluyor insanca her isyan.
*

'Yavaş yavaş delirdim,kimse bunu farketmedi'
Haber saatlerinde unuttuk gülmeyi
Yürekleri kinli,elleri kirli,dişleri sivri
Gözleri korkulu heber spikerleri
Parkta,durakta,sokakta
Ürküttüler masum kelebekleri
*

'Ne yaptın kızım! 'feryadında bir baba
İzi bile kalmıyor çığlıkların
Sonraki sabahlarda
Yavaş yavaş deliriyorum haberin ola!

YAVUZ YAVRUTÜRK

Yavuz Yavrutürk